

Måtte ha parti

Medlemskapet i Venstre var dørråperen til Porsgrunns Dagblad for Per Solli.

Charlotte Nagell
93066056
charlotte.nagell@pd.no

I jubileumsavisa fra 1964 omtales yngstemann i redaksjonen som sympatisk, men svak for biler som kan kjøre fort: «Hadde han ikke slått inn på journalistikken, kunne han ha søkt jobb som sykebilsjåfør, men da han har mye å gjøre med politiet i embetets medfør, påstår han at han aldri overskrider hurtighetsgrensen når han er ute med bladets reportasjebil. På pluss siden kan nevnes at Per Solli nylig ble valgt til formann i Porsgrunn Unge Venstre, og at han er fylkessekretær for Telemark Unge Venstre».

– Den gangen ble redaksjonelle medarbeidere ansatt ut fra partifarge. Det var arbeiderpartifolk i TA, høyrefolk i Varden og venstrefolk i PD, forklarer Per Solli.

– I 1963 skrev jeg lærling-

kontrakt med PD på fire år. Det var et utrolig flott miljø i avisa på den tida, med mange flinke folk. Carl Helgesen var lærer-mesteren min og Isak Jakobsen sjef. Sistnevnte ga meg min første journalistiske læresetning: Hvis et menneske ikke har noe som helst her i verden, så har det et navn, og det skal være riktig skrevet.

Stavet feil

Utenfor vinduet gnafser tre kjøttmeiser i seg godbitene fra en rød malt fuglekasse som henger i et tre. Hagen på Osebakken ligger der Solli sparka fotball som guttunge.

– Og den læresetningen var han meget streng på, tilføyer han.

– Den gangen lagde vi begravelserreferater med et bortimot standard oppsett: Vedkommende ble gravlagt under deltakelse, under meget stor deltakelse eller under usedvanlig stor deltakelse. Og vi lista opp alle kransene i avisa. Jeg skulle referere fra en begravelse og stavet mennens etternavn B-a-m-b-l-e, mens han bokstaverte det uten b' en i midten. Da kom

TEGNET AV JÖN: Per Solli tegnet av Olav Jøntvedt.

Isak inn med en alvorlig mine: Hva var det jeg sa til deg, Per? Han hadde jo helt rett. Det handler om vår identitet og respekt.

Voldsom reaksjon

Unge Solli ble en potet som dekte alle områder for lokalavisa. Han skrev om boksegutta i Pors, noterte anløpslister for skip over hele verden, korrekturelle tallene fra pengelotte-

riet og refererte fra kommunestyret. En novemberkveld i 1963 ringte bjella på fjernskriveren fra NTB. Datidens varsel om «breaking news».

– Kennedy er skutt. Kjøres til sykehus, het det i den første meldingen.

Det gikk en halvtime. Situasjonen var kritisk. Den amerikanske presidenten fikk blodoverføring. En ny halvtime passerte. Så kom beskjeden: Kennedy er død.

– Redaksjonssekretær Kåre Hansen sendte meg ut på gata for å få folks reaksjoner. Der traff jeg gamle fru Holen, som drev konditoriet i krysset Jernbanegata-Sverresgate. Vet du hva fru Holen? sa jeg. Nå er Kennedy død.

– Hva er det du sier? spurte hun.

– Kennedy er død.
– Slik spøker man ikke med, svarte hun og ga meg en ørefik! Rett og slett. Jeg kommer aldri til å glemme det, ler Solli.

– Det forteller mye om hvordan vi oppfatta Kennedy. Folk hadde frykta en ny verdenskrig under Cuba-krisen. Kennedy var med på å løse den, og så ble han skutt.

Sterke bånd

Etter lærlingtida reiste Solli til Oslo og jobb i Dagbladet. Han tilbrakte fire år i storbyen, med opptil 150 reisedøgn i året, før han takket ja da PD's redaktør Karl Robert Ertsaas tilbød ham stillingen som redaksjonssekretær i 1971. Kjærligheten til Porsgrunn og lokalavisa gjorde den beslutningen enkel.

– I mange kontroversielle saker kunne det virke som om journalistene hadde vært på ulike møter om du leste referatene i PD, Varden og TA på den tida. Du prioriterte å referere dine egne partifeller. Det var ikke lett for en arbeiderpartimann å bli omtalt i Varden og motsatt. SV sleit for i det hele tatt å komme på trykk, forklarer Solli.

– Det var nesten sånn at du ikke tålte å lese motpartens avis. Høyrefolk døde ikke i TA, og Arbeiderparti-folk

LOKALPATRIOT OG AVISELSKER: –

hadde vanskelig for å akseptere at de skulle dø i Varden. Avisene var tufta på politisk tilhørighet.

Splittet folk

I 1972 førte striden om medlemskap i EF, nåværende EU, til harde fronter. Familierelasjoner og vennskap ble satt på prøve. Solli var nei-mann. Av et styremedlem i avisa fikk han klar beskjed om å ta bort klistremerket som markerte motstanden fra bilvinduet. Hvis ikke fikk han finne andre måter å komme seg på jobb.

EF-spørsmålet forsterka også

Velkommen til Hotell Vic

Hotellets historie strekker seg helt fra 1825. Hotell Vic har gjennomgått flere fornyelser i årenes løp og framstår i dag som et hotell med tradisjon og god standard. Hotellet ligger midt i hjertet av byen, med kort avstand til shopping og severdigheter.

Våre 109 gjesterom har kabel-tv, minibar, hårføner, buksesprese og vannkoker. De øverste etasjene har panoramautsikt. Det er trådløs internettsoner i hele hotellet.

Vi har kurs- og møtelokaler i alle størrelser og med topp moderne utstyr. Bl.a. har vi 4 plenumsaler og auditorium til 100 personer.

I vår restaurant og selskapslokaler har våre gjester flott utsikt til vår hyggelige have.

Vi har konferanse- og selskapslokaler for alle anledninger.

Velkommen til et hyggelig opphold på Hotell Vic!

Skolegt. 1, 3916 Porsgrunn | Telefon 35 56 98 00 | Telefaks 35 56 98 01
E-mail: booking@vichotel.no | www.vichotel.no

boka i orden

Ethvert lokalsamfunn som har en oppgående lokalavis, skal prise seg lykkelig. Jeg synes PD er en meget god lokalavis for Porsgrunn og Bamble, sier Per Solli.

interne stridigheter i Venstre og kulminerte med at de konservative ja-tilhengerne brøt ut og dannet et eget parti, Det Nye Folkepartiet (DNF).

– Da styret i avisa bestemte at vi skulle representere DNF, sa Ertsaas ulykkeligvis opp sin stilling. Jeg selger min arbeidskraft, men ikke mine meninger, var hans begrunnelse. Det synes jeg er godt sagt, understreker Solli.

– Jeg ble værende i Venstre, så jeg var ikke politisk habil nok til å være redaktør, men ble nyhetsredaktør.

– Hva skiller journalistikken

fra den gangen og nå?

– Vi drev ikke noe særlig med kildekritikk. På mange måter ble vi et avskrivingsbyrå for meninger. Den offentlige forvaltningen var mye mer lukket. Det var administrasjonen i kommunen som styrte all informasjon, og prøvde vi å grave, fikk vi beskjed om å holde fingrene av fatet. Det var en veldig respekt for autoriteter. Sånn er det heldigvis ikke lenger. Jeg tror veldig mye skjedde da det ble en løsrivelse mellom aviser og partier. I dag er det nesten utenkelig at en journalist skal gå inn som aktiv politiker.

Ønsker debatt

Solli valgte å forlate avisa til fordel for NRK Telemark i 1979. Daværende redaktør, Olav Garvik, tilhørte den konservative fløyen i partiet, og det ble krevende for journalisten å jobbe i en avis hvor han ikke var enig i det som stod på lederplass. Radio som medium var dessuten spennende, og Solli ble værende på Borgeåsen i 30 år og har deltatt aktivt i den kolossale utviklingen medieverden har gått gjennom.

– Jeg tror PD har klart seg fordi den er så lokal, sier Solli.

– Jeg synes den er en meget

god lokalavis for Porsgrunn og Bamble og er mektig imponert over journalistene i PD som klarer å fylle avisa med så mye stoff hver dag. Ethvert lokalsamfunn som har en oppgående lokalavis, skal prise seg lykkelig. Kari, kona mi, sier at det er en skam at det finnes folk i Porsgrunn som ikke abonnerer på PD. Og jeg sier at det er enda verre i Brevik. Der burde de virkelige abonnere på PD, tilføyer Solli.

Solli kaller seg profesjonell avisleser. Han holder fire om dagen, leser gjennom alle og tipser gjerne journalister på sine

tidligere arbeidsplasser. Samfunnsengasjementet og lokalpatriotismen ligger fortsatt i blodet.

– Den siste avisa som kommer ut av mitt hus, det er PD. Jeg er veldig glad i PD, understreker han.

– Skal vi håpe på at det blir en skikkelig diskusjon om Porsgrunn og Skien skal slås sammen? spør den ihuga motstanderen.

– Da kan vi få en tilnærma EU-kamp igjen, og da trenger vi sterke meningsbærere som lokalavisa.